

... da občutim v sebi
le eno veličast vesoljstva tihega:
R a s t .

(Srečko Kosovel, Prerojenje)

UNIVERZA - DA ALI NE

Po končani višji šoli se komaj pečeni maturant vpraša: kam pa zdaj? Nekateri imajo jasne pojme že prej, čutijo namreč, za kaj so bolj nadarjeni in nagnjeni, zato si tudi laže izberejo pot. Mnogo pa je takih, ki so negotovi do zadnjega trenutka, tako da jih preseneti november, ko zapade rok za vpis na to, več ali manj kritizirano ustanovo.

Med temi je mnogo takih, ki imajo veliko zanimanj — šport, glasba, udejstvovanje pri kakšni širši organizaciji — in tako so postavljeni pred izbiro: izbrati fakulteto, ki te prisili, da se ji posvetiš stoo odstotno, ali pa izbrati fakulteto, ki ti po svoji strukturi in značaju dopušča, da se vsestransko udejsstvuješ. Vsakdo izbira po tem, kar se mu zdi v tistem trenutku važnejše.

Ostaja pa dejstvo, da so tisti, ki izberejo slednjo pot, v očeh mnogih potencialni večni študentje, ki bodo vrhu tega, če bodo študij zaključili, povečali odstotek brezposelnih. Utemeljenost takih trditev je seveda dvomljiva in samovoljna. Tak odstotek izvira iz ustroja naše univerze, ki ti predvsem za leposlovno in filozofsko smer dopušča veliko svobode in te takorekoč spodbuja k »samoupravljanju« lastnega časa. Tu pa pride v poštev predvsem lastna trdna volja, kajti od tebe samega je odvisno, če boš uspel ali ne in če boš od štiriletnega študija na univerzi več ali manj odnesel. Ta je tudi ena izmed razlik z univerzitetno strukturo v sosedni matični domovini.

Kar bi tu poudarili, je nekakšna protislovnost, ki jo zasledimo v notranjem ustroju univerzitetnega študija in v zunanjih, družbenih zahtevah. Od zadnjih ukrepov ministrstva za šolstvo je izbiranje predmetov na vseh fakultetah močno ohromljeno, predvsem pa je ta problem občuten na leposlovni in filozofski fakulteti. Nastane vprašanje, zakaj ti država na eni strani nudi priložnost, da lahko izbiraš to, kar te bolj zanima, na drugi strani pa te prisili, da izbereš to, kar te obvezuje za poznejši nastop v službi.

Nazadnje bi tu spregovorili še o slovenskem jeziku na univerzi v Trstu. Vsem je verjetno znano, da imamo Slovenci lasten kurz slovenskega jezika in literature že več kot 10 let. Letos pa

(Dalje na naslednji strani)

Mladi v novem škofijskem pastoralnem svetu

V petek, 11. marca, so bile volitve za obnovitev Škofijskega pastoralnega sveta (ŠPS). Sestavlja ga šestdeset članov — predstavnikov laikov, duhovnikov, redovnic in redovnikov iz naše škofije. ŠPS je bil izvoljen za dobo treh let; njegova vloga je pomagati z nasveti g. Škofu pri pastoralnem vodenju tako zapletene stvarnosti, kot je tržaška škofija. Slovencev v ŠPS je kar petnajst: deset laikov in pet duhovnikov in redovnic. Mladi laiki so štirje: trije več kot v prejšnjem svetu. To se mi zdi važno in vzpodbudno. In to sem podčrtal v posegu ob priliki slovesne otvoritve volitev v ŠPS v nedeljo, 6. marca: če je prisotnost izkušenih in že pripravljenih starejših oseb ob strani mlajšega rodu nujna, so mladi še bolj potrebni, zakaj oni bodo dediči vse dejavnosti prejšnjih rodov. Zato je pametno in koristno, da so soudeleženi pri taki odgovornosti.

Dve besedi o tej slovesni otvoritvi. Po krajši molitvi skupaj z g. škofom je sledil uvodni govor enega izmed članov bivšega ŠPS, ki je obnovil vse, kar je bilo že opravljeno, in orisal to, kar je še treba narediti v prid naše škofije. Sledila je diskusija z mnogimi posegi. Prvi na vrsti je bil podpisani. V svojem posegu sem na kratko razčlenil dejavnost ŠPS v preteklih letih: poudaril sem, kar je bilo po mojem mnenju dobro in slabo izvedeno, z nekaterimi nasveti in možnimi popravki. Na poseben način se mi je zdelo vredno podčrtati, da problemov, ki težijo

Slovence, ŠPS ni nikoli obravnaval, čeprav te težave ne zadevajo samo slovenskih krogov, ampak tudi druge. Zato Slovenci pripravljamo medžupnijski svet, da bi skupaj načrtovali našo bodočnost kot slovenski katoličani v tržaški škofiji, in da bi se povezali med seboj in ne izgubljali moči, na katere lahko še računamo; na poseben način mlajše moči. Toda povezava obeh stvarnosti — italijanske in slovenske — se ne sme prekiniti, zakaj slovenski medžupnijski svet ne sme postati nekakšen slovenski ŠPS. Samo skupen ŠPS predstavlja občestvo tržaških katoličanov, Slovenci moramo sami prepričati italijanske vernike, ki nas gledajo še od daleč, naj se združijo z nami v pravo versko skupnost.

Poseg je bil deležen velikega ploskanja, ki je v zvrhani meri poplačal protest, ki se je dvignil med prisotnimi, ko sem v uvodu pozdravil v slovenščini. Kratak slovenski pozdrav je tako požgečkal v grlu skupnico italijanskih »vernikov«, da so ti takoj začutili potrebo po kašljanju in preizkušanju svojega glasu, da bi videli ali so še pri zdravju ali so nenadoma postali hripavi. Vsekakor pa mislim, da ti ne predstavljajo večine, saj obstajajo nekatere skupine Italijanov, ki skušajo priti v stik z našo stvarnostjo. Mladi imamo pri tem odločilno vlogo. V ta namen je pripravila škofijska komisija za mladinsko pastoralo velik shod vseh

(Dalje na naslednji strani)

Pogled
na del udeležencev
mladinskega
zborovanja
»Mladi 83« na tržaški
pomorski postaji
med posegom
tržaškega škofa
Bellomija

Katarina

PESMI

RAZOČARANJE

*Zaman iščem nežnosti v tvojih očeh.
Zaman iščem ljubezni v tvojem pogledu.
Zakaj si pozabil name?*

ANGEL SMRTI

*Lepo je umreti, ko si mlad.
V očeh ti ugasne upanje
na kletev življenja.*

VOŠČILO

*Svetlo kot sonce naj bo tvoje življenje.
Čeprav brez mene.*

LJUBEZEN

*Mislím nate.
Drhtim v samoti večera.
Hrepenim po tvojih ustnicah toplih,
nežnih.
Želim si tvojega objema.*

OTOPELOST

*Prazna, otopela
sedim brez misli.
Sem nesrečna, trpim?
Ne vem, ne čutim več ničesar.*

VABILO

*Daj mi roko.
Popeljem te v sonce.
Skupaj se bova povzpela do
zvezd in utonila v valovih
sladke bolečine.*

SANJA

*Ljubi, sanjaj o meni nočoj.
Prišla bom in gledala v snu
tvoj obraz, otroški in lep.
Samo sanje naj bodo spomin
najine ljubezni.*

Mladi v novem škofijskem... Univerza - da ali ne!

mladih iz tržaške pokrajine 9. in 10. aprila. Že od vsega začetka je povabila k sodelovanju slovensko mladino, skupno so pripravili različne tematike, ki so jih obravnavali udeleženci shoda. Med drugim je bila na programu tudi obravnava teme: sožitje med dvema etničnima skupnostima. Mislim, da se nam Slovencem s podobnimi pobudami nudi edinstvena priložnost, da si pri določenih krogih družbe, v kateri živimo, priborimo enkrat za vselej isto mesto, ki nam pripada. Da se rešimo torej vseh tistih predsodkov, ki so jih naprtili na našo sliko razni ljudje in nekateri dogodki.

Mladih sil morda v našem slovenskem občestvu res ni veliko, toda menim, da kvaliteta nadomestuje število. Pomislimo le na mnoge uspehe, ki jih

slovenska mladino žanje na vseh različnih področjih, na katerih se udeležuje: od športa do kulture v njenem najširšem smislu; v cerkvenem in posvetnem okviru. Zgrešeno bi bilo za tretji plamenček te dobre volje. Zato moramo vsi trdno podpreti vsak njen izraz, na glede na mišljenje posameznika.

Poleg dobre volje določenih političnih krogov, smo sedaj naleteli tudi na dober odziv nekaterih cerkvenih ustanov: pri g. škofu, pri mladih kristjanih, pri pogumnih skupinah ne več tako mladih italijanskih vernikov. To pomeni, da je v nas živa želja priti do konkretnih dejanj, čeprav v težavah.

Bomo znali vse to izkoristiti?

Peter Močnik

je stekel tudi kurz slovanske filologije, ki je obvezen za tiste, ki so si kot smer izbrali študij slovanskih jezikov. Docent prihaja vsak konec tedna iz Ljubljane, lekcije pa so v slovenskem jeziku, ker edini italijanski študent, ki sledi predavanjem, razume slovensko, vsi ostali slušatelji pa so Slovenci. Pred kratkim pa se je pojavil glas, da so se nekateri italijanski študentje pismeno pritožili na občino, češ da ne morejo slediti lekcijam, ker so pač te v slovenskem jeziku. Slovenski docenti dvomijo v verodostojnost izjav teh študentov, ki se niso prikazali ne pri lekcijah ne v inštitutu, kjer bi se lahko pritožili.

Nekateri prišepetavajo, da gre za politično potezo.

Še eno odprto vprašanje na naši univerzi.

anketa anketa anketa anke

V tej in naslednji številki Rasti boste lahko prebrali zanimiva pogovora z dvema predstavnikoma italijanske narodnosti. Povprašali smo ju o njihovih prvih stikih s slovensko manjšino v Trstu, za konflikte, ki so jih opazili, in v čem obstajajo po njihovem možne rešitve.

V tej številki objavljamo intervju s Pierpaolom Dobrillo, tržaškim univerzitetnim študentom, v naslednji pa bo objavljen intervju s študentom, ki je doma iz mesta Sacile, obiskuje pa tržaško univerzo.

V: Pierpaolo, povej nam, če so in katere so »razlike« med Slovenci in Italijani v Trstu.

O: Po dolgih letih sožitja dveh glavnih sestavin tržaškega prebivalstva — italijanske in slovenske — mislim, da obstajajo še določeni, čeprav zelo majhni antagonizmi, ki so zgodovinskega značaja. Delijo nas predvsem zgodovinsko-družbeni elementi in pa različne tradicije, ne pa politični element, če seveda izvajamo pozicije kakih skrajnežev. Glavni vir konflikta je seveda jezik, oziroma dejstvo, da obvladajo Slovenci dva jezika, Italijani pa samo enega.

V: Kdaj in kako si se prvič osebno srečal s Slovenci?

O: Najprej bi povedal, da v lastni družini nisem bil nikdar priča kakim skrajnim pozicijam glede Slovencev. Konkretno se s Slovenci nisem srečal do svojega 18. leta, to pomeni, da se z njimi nisem pogovarjal in izmenjeval mnenj. Takrat pa sem začel zahajati kot sodnik na slovenska odbojarska igrišča in prišel v direkten stik s slovensko stvarnostjo. Če sem opazil določene razlike med italijanskimi in slovenskimi športnimi društvi, so bile v pozitivnem smislu, čeprav, če bi to trdil, bi delal krivico Italijanom.

Ena izmed stvari, ki so me motile in me še vedno motijo, je ta, da se dva Slovenca v moji prisotnosti pogovarjata v lastnem materinem jeziku, in to zato, ker sem bil vedno prepričan, da je skrajno nekorektno pogovarjati se pred nekom v jeziku, ki ga ta ne razume. V podobnem primeru se mi zdi samo po sebi umevno, da se dve osebi pogovarjata v jeziku, ki je obema znan.

V: Kakšen odnos imaš do slovenske danes?

O: Že od začetka — minilo je že 8 let — sem vedno želel spoznati slovensčino in tradicije ljudi, ki jo govorijo. Če se nisem nikdar dovolj potrudil, da bi zapolnil to svojo vrzel, je treba iskati glavni vzrok na eni strani v realnem pomanjkanju priložnosti izven »odbojarskih krogov«, na drugi

strani pa, kot se dogaja v podobnih okoliščinah, v nekakšni lenobi, ki ti seveda ne pomaga, da bi se lotil nečesa, kar ni neposredno nujno in potrebno.

Na ta način je ta vrzel v meni še vedno prisotna, vendar pa sem se v tem času dokopal do določenih spoznanj in prepričanj.

Najpomembnejše se mi zdi naslednje: v mestu, kot je Trst, bi bilo najlažje in najboljše, če bi vsi prebivalci zrasli takorekoč »z dvema jezikoma«. Kako? V slovenskih šolah poučujejo vse predmete v slovenščini, poleg tega pa imajo kot predmet še italijanščino. Torej, v italijanskih šolah bi lahko uvedli neobvezno poučevanje slovenskega jezika in spoznavanje slovenske kulture. Neobvezno naj bi bilo to zato, ker bi »prisila« gotovo sprožila val ekstremističnega nacionalizma, ki je še vedno in v veliki meri prisoten v našem mestu. Pojem neobveznosti bi omogočil počasno in postopno osveščanje, s prisilo pa gotovo ne bi dosegli istega rezultata. Čeprav bi bilo verjetno veliko tistih, ki bi se začeli učiti slovenskega jezika iz oportunitizma (na ta način bi namreč lažje prišli do službe), bi bilo tudi vedno več tistih, ki bi se resnično zanimali za slovensko kulturo. Vse to bi v daljšem obdobju privedlo do odprave predsodkov na obeh straneh tržaškega prebivalstva.

V: Kako si doživljal problem dvojezičnosti?

O: Kot sem razumel, gre pri dvojezičnosti predvsem za to, da bi povsod uvedli dvojezične napise, npr. vasi itd., in da bi v vseh upravnih uvedli rabo slo-

venskega jezika. Glede prvega nimam nikakršnih ugovorov. Glede drugega pa naslednje: če bi to pomenilo, da bi morali vsi uradniki obvladati slovenščino, bi se mi to zdelo napravično, če bi pa to pomenilo, da bi določen odstotek uradnikov moral poznati slovenski jezik, bi se s tem takoj strinjal.

Kar pa bi rad še enkrat podčrtal, je predvsem to, da bomo dosegli složno sožitje le s postopnimi metodami in s pomočjo šole.

V: So vam profesorji v šoli kaj pripovedovali o Slovencih?

O: Ne, nismo jih omenjali, niti ko smo obravnavali prvo svetovno vojno, do druge pa itak nismo s programom niti prišli. Prvič sem o njihovi zgodovinski prisotnosti slišal pri lekcijah zgodovine na univerzi.

V: Na kakšen način naj bi se italijanska in slovenska etnična skupnost spoznivali?

O: V srečanja, kot so organizirane diskusije ali razne debate, nisem preveč prepričan, bolj verjamem v osebno srečevanje npr. med italijanskimi in slovenskimi študenti na univerzi, med športniki in med delavci. To so nekakšna »razredna« srečevanja in spoznavanja, ker spadajo v problematiko okolja, v katerem živimo. Vsekakor pa je to omejeno le na tiste, ki to hočejo. Poleg tega pa se moramo osredotočiti predvsem na informiranje mladih, zakaj starejši ljudje, ki so pod vplivom časov, v katerih so živeli, in pa raznih predsodkov, bodo težko spreminjali svojo mentaliteto.

Pogovor je vodila Bruna Clani

Mladi na križevem potu

Na veliki petek zvečer je bil v dolini Glinščice že tradicionalni križev pot, ki ga prireja slovenska skavtska organizacija. Pred Mladinskim domom v Boljuncu se je zbralo okrog 60 mladih. Od tu so se mladi z baklami v rokah podali po poti, ki pelje proti cerkvi na Pečah. Cerkvico je pred leti oskrunila in pomazala skupina neznanih huliganov — požgali so stole, harmonij, spovednico, vrata in okna. V zadnjih dveh mesecih je skupina prostovoljcev, med temi tudi skavtska organizacija, sodelovala pri popravilih.

Med potjo navkreber je štirinajst mladih izpovedalo svoja doživljanja in misli ob Kristusovem trpljenju. Od časa do časa je mirno zazvenela tudi pesem, ki jo je spremljal glas kitare. Vsekakor je podobno doživljanje križevga pota edinstveno in bolj pristno, zato bo gotovo še dolgo ostalo vsem v prijetnem spominu.

Nazadnje naj povemo še, da je bila v soboto 16. aprila otvoritev obnovlje-

ne cerkvice na Pečah. Praznika so se aktivno udeležili tudi mnogi mladi, ki sovražijo nasilje in ljubijo narodno in kulturno bogastvo.

***

POSETNICI

VOZAR ARTAČ

Vozar zelo rad prebira dela znane tržaške pisateljice!

(Zora Tavčar)

HEROJ KOZAR

Tržaški skladatelj, kulturni in politični delavec.

(Zorko Harej)

GLASBA IN MLADI

Že dalj časa zasledujem delovanje Oddelka za staro glasbo pri tržaški Glasbeni matici. Prosila sem Eriko, da bi mi kaj več povedala o tem:

O: Oddelek za staro glasbo dopolnjuje peto leto svojega delovanja. Vodita ga prof. Miloš Pahor in prof. Dina Slama. Gojenci oddelka so številni od najmanjših do odraslih, ki so si to glasbo izbrali kot življenjski poklic.

V: Katere inštrumente uporabljate?

O: Posvečamo se študiju kljunaste in prečne baročne flavte, vielle, viole da braccio oz. da gamba, baročni violini, čembalu in petju. S temi inštrumenti izvajamo posvetno in cerkveno glasbo od pozno srednjeveških do renesančnih in baročnih skladb, nekako vso glasbo, ki je nastala v daljšem časovnem presledku od XV. do polovice XVIII. stoletja.

V: Slišala sem, da nekatere inštrumente izdelujete sami. Bi mi lahko kaj povedala o tem?

O: Glasba zaživi v pravi obliki šele na avtentičnih glasbilih. Tako uporabljamo točne kopije starih inštrumentov. Nekatere inštrumente sta izdelala dva člana oddelka, Štefan Bak in Marko Ternovec. Lahko omenim, da je lani Šentjakobsko kulturno društvo s sodelovanjem Oddelka za staro glasbo priredilo v svojih prostorih tečaj za izdelovanje viole da gamba prav z namenom, da bi se tej dejavnosti približala srednješolska mladina. Lastnoročno izdelovanje inštrumenta je po svojem lahko revolucionarna ideja, sicer pa ima to prednost, da vzpostavi različen odnos do inštrumenta in do glasbe same.

V: Zakaj gojite ravno staro glasbo, ki se morda v XX. stoletju zdi preživeta, in sploh zakaj zanimanje mladih za tovrstno glasbo?

O: Stara glasba ni glasba elite — pač pa je eden izmed načinov, po katerem se najbolj neposredno približaj glasbenemu svetu. Dejansko so renesančne in zgodnje baročne skladbe po zgradbi enostavne in izvajanje ne zahteva izrednega virtuoizma. Istočasno je to glasba, ki jo izvaja skupinsko in prav na osnovi skupne igre se razvija študij v sklopu oddelka. V kratkem gojenec obvlada inštrument, tako da se lahko aktivno vključi v skupino, npr. kvartet kljunastih flavt ali viol. Ker so tehnične težave minimalne, se lahko poglobi v interpretacijske probleme

V: Ali po tvojem italijanske glasbene šole zadovoljijo zahteve mladih?

O: Po mojem ustroj italijanskih glasbenih šol mi samo pomanjkljiv v podajanju ustrezne profesionalne osnove, ampak sploh ne zadošča težnji mladih po širši glasbeni kulturi. To pomanjkljivost pa lahko dopolnjujejo privatne ustanove s tem, da omogočajo dostop k glasbi širšemu krogu zainteresiranih, bodisi s prirejanjem predavanj kot s koncerti. Gre skratka za to, da postane

glasba kot kulturna dobrina dostopna vsem, ne le profesionalcem.

V: Dejala si že, da je stara glasba po zunanji strukturi enostavna, vendar kaj je pravzaprav to, kar loči to glasbo od poznejše?

O: Ker je struktura enostavna, zahteva po drugi strani, da se vanjo poglobiš, prav zato ker ne moreš očarati poslušalcev z bleščečo tehniko in virtuoizmom. Bistvo je torej v tem, da posreduješ določeno čustveno in glasbeno izraznost. Nikdar ne sme prevladati tehnični izraz nad muzikalnim. In to je v bistvu tisto, kar loči staro glasbo od poznejše.

V: Brali smo, da ste pred kratkim imeli več nastopov...

O: Lani je v okviru oddelka nastala skupina GALLUS CONSORT, ki nosi ime po slovenskem skladatelju Jakobu Gallusu, ki je živel v drugi polovici XVI. stoletja. V teku prvega leta delovanja je skupina imela že lepo število samostojnih koncertov, bila je gost pomembnih koncertnih organizacij tako v Trstu kot v Vidmu, na Trbižu in v Postojni.

V: Eden izmed glavnih namenov vašega delovanja je torej ta, da ponese med občinstvo glasbo preteklih stoletij.

O: Naš namen je prav ta, da glasba zaživi tako, kot so si jo skladatelji sami zamislili. Ni težko spoznati, kako so nekoč izvajali glasbo, na razpolago so številne takratne razprave, ki se ukvarjajo prav z interpretacijskimi problemi. Torej s primernimi inštrumenti in z verodostojnim izvajanjem je možno prirediti takratno vzdušje in šele v tem primeru bomo lahko spoznali staro glasbo v pravi luči.

V: Glede na to, da se s staro glasbo ukvarjaš že več let, si morda zasledila razlike med doživljanjem glasbe v preteklih stoletjih in v današnjem pojmovanju?

O: Nekoč (prav v obdobju renesanse in baroka) je bila glasba del splošne kulture, to pomeni, da so glasbo postavljali na isto raven kot recimo obvladanje branja in pisanja. Danes pa predstavlja glasba izvenšolsko udejstvovanje, to pomeni, da je postavljena ob rob drugih »važnejših« šolskih obveznosti. Iz tega sledi, da je glasba za mnoge tuj svet, ki je nedostopen in nerazumljiv; kajti edino če se glasbi osebno približaš, jo lahko boljše razumeš in ob njej uživaš.

V: Bi mi orisala v glavnih potezah vaše preteklo delovanje?

O: Že v prvih letih obstoja Oddelka za staro glasbo smo prirejali cikluse predavanj — o interpretaciji, o uglasitvi inštrumentov, o povezavi stare glasbe z ljudsko itd. Pri tem gre omeniti, da po treh letih, v katerih smo prirejali ta predavanja, smo morali s tem prekiniti, ker smo zadeli ob nera-

zumevanje s strani uprave GM, in to ravno v trenutku, ko se že kažejo rezultati našega večletnega delovanja. Poleg predavanj naj omenim tudi cikluse koncertov na Repentabru (jesen 1981 in 1982), na katerih so poleg domačih glasbenikov nastopali tudi svetovno znani mojstri: Schaap, Denti, Rovighi, Gelis.

V: Kako pa je z bodočimi načrti?

O: Koncertno udejstvovanje je že postalo nekakšna običajna dejavnost. Eden izmed naših bodočih načrtov pa je uprizoritev zgodnje-baročne opere. Pri tem pride v poštev seveda scenografija, koreografija, instrumentalni in vokalni del. Zato je to velik načrt, ki zahteva precejšen trud; naše sile so sedaj usmerjene v glavnem v to smer. V kratkem bomo npr. obnovili tečaj renesančnih plesov, ki smo ga pred leti že priredili pod vodstvom priznane mojstra Johna Guthrieja.

V: Obstajajo morda kaki poletni tečaji poljubnega značaja, kjer se lahko poglobiš v staro glasbo ali renesančni ples?

O: Sama sem se udeležila tečaja kljunaste flavte v Urbinu pred 11 leti. Takrat je bilo okoli 90 udeležencev, danes pa jih je na takih tečajih nad 500. Število raste — to je očitni dokaz zanimanja za tovrstno glasbo. Ti tečaji so tudi v drugih centrih: Belluno, Torbole, Pamparato... Tu lahko izbiraš med vokalnimi in instrumentalnimi tečaji, se lahko odločiš za tečaj o prepisovanju starih kodeksov ali za plesno skupino — torej vse, kar pripomore k spoznavanju tega obdobja.

V: Problemi in odprta vprašanja!

O: Idej ne manjka, zanimanje je živo, ena izmed ovir je finančni problem — premalo podpore s strani ustanov. Občutek imamo, da nas marsikdo ima za drugorazredni oddelek Glasbene matice. Že samo dejstvo, da se koncertov in predavanj, ki jih občasno prirejamo, ostali glasbeni pedagogji v glavnem ne udeležujejo, dokazuje, da je naše delo premalo cenjeno; ne zavedajo se vrednosti in važnosti našega dela. Opažamo pa, da je naše delo bolj ovrednoteno s strani italijanskega občinstva, ki sledi našim koncertom in se zaveda enkratnosti in edinstvenosti naše skupine.

Erika, hvala lepa za pojasnila, ki so nam orisala to, za morsikoga »novo«, staro glasbo. Želimo vam še veliko nadaljnjih uspehov in upam, da se bo še marsikdo, ki bo prebral ta najin razgovor, odločil, da tudi sam spozna svet renesančne in baročne glasbe.

Pogovarjala se je Bruna Ciani

RAST - mladinska priloga Mladike 4-83. Pripravlja uredniški odbor mladih. Tisk Graphart, Trst, maj 1983. To številko je uredila Bruna Ciani.